

OČISTĚNÍ

MARTIN K.

(Kraskov, říjen 2021)

Dobré ráno, chvála Pánu. Modleme se. *Otče, velmi Ti děkuji za to, že mluvíš ke svému lidu, ať už skrze vize, sny, skrze promluvení samotné nebo chvály. Prosím Tě za to, abys pročistil naše uši a srdce, abychom byli schopni Tě slyšet. Myslím způsob slyšení, který nás posune k tomu, abychom na základě toho jednali. Děkuji Ti, Pane, za shromáždění, i když má v této době takový zvláštní podtón jako setkání podzemní církve. Prosím Tě a věřím Ti, že nás budeš schopný vést skrze všechny situace a okolnosti. Dej nám moudrost, dej nám příčinnost, pomoz nám zvítězit nad každým strachem. Protože Ty jsi Bůh, vždycky jsi Jím byl a vždycky Jím budeš. A my chceme být Tvým lidem. Amen. Haleluja.*

Když jsme se modlili za letošní konferenci, tak ke mně Bůh jednoznačně promluvil. Ptal jsem se Její, co má na srdci, a jednoznačně mi řekl, že pročišťování a očištění. Tak jsem nad tím přemýšlel a zmínil se pár lidem, a když jsem mluvil s Květou, tak řekla: „Ano, já jsem zrovna měla sen!“ Je to takový sen, kdy nepotřebujete výklad. Tak se o něj krátce podělím.

Měla sen, že její manžel Martin měl něco na práci a měl někam dovést nevěstu svým autem. A ona, tedy Květa, v tom snu říkala: „Ó ne, my tu nevěstu tím autem vzít nemůžeme, protože naše auto je špinavé, nejprve ho musíme vyčistit!“ Amen. Souhlasíte se mnou, že není třeba výklad?

Pro mě to bylo potvrzení, že Pán říká, že máme práci, kterou musíme udělat. Pročištění a čištění musí být na prvním místě. A tak věřím, že tahle konference bude o pročištění. Nemyslím jenom pročištění ze strany slova, které bude z kazatelny, myslím to pročištění, které se opravdu stane v našem středu. Upřímně, na rovinu, a nepochopte to tak, že jsem sobecký, ale co se mě týče, já toho prostě využiji. Nezávisle na tom, co se letos stane, já se v tom prostě Boha přichytím. Mezi mnou a Bohem není žádného prostředníka. Víím, že pokud já chci a Bůh chce,

tak to bohatě stačí. Tento týden jsem si vyhradil, jak jsem mohl. Vydal jsem se Bohu a řekl: „Pane, chci s Tebou zažít něco čerstvého, chci udělat nějaká rozhodnutí a kroky blíž k Tobě.“

Otázka, kterou si můžeme klást: Toto slovo slyšíme někteří z nás už dekády. A tak jsem nad tím přemýšlel a podivuji se, proč ještě nejsme plně vydání, oddělení? Ptal jsem se: „Bože, co nám chybí k tomu, abychom měli čistou motivaci, abychom se pročistili, očistili?“ A Bůh mi dal

Dvě motivace
k tomu,
abychom se
očistili – vize
a láska.

ne nutně dva verše, ale dvě motivace k tomu, abychom se očistili. Jestli si je chcete napsat, tak ten první princip by byl zaslíbení, vize. A druhý motivační princip je láska. Já to zde napíšu na tabuli. Motivací k očištění je za prvé zaslíbení neboli Boží sliby či vize, a za druhé láska. Láska k Bohu a láska k Božímu lidu.

Zahloubejme se do Božího slova. Začal bych ve 2. Korintským 7,1. Skoro byste si před tím měli ještě přečíst kapitolu 6, ale to nechám na vás, abyste se na to podívali doma, protože první verš v kapitole sedm odkazuje na předchozí kapitolu.

„Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.“ Udělám za vás část domácího úkolu a pojd'me se podívat do té šesté kapitoly na pár veršů se zaslíbením. Od verše 14: *„A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“*

Takže pokud máme zaslíbení, že v nás bude Bůh přebývat, bude mezi námi chodit, bude naším Otcem a my budeme Jeho syny, pak už ničeho vyššího dosáhnout nemůžete, než být Božím synem. A pokud máte tohle zaslíbení, tak verš 1 v 7. kapitole, říká: „Majíce tedy tato zaslíbení, očišťujme se.“ Ten koncept je jednoduchý: pokud se neočišťujeme, tak tato zaslíbení nemáme nebo jim nevěříme. O tomto principu mluvíme už dlouho. Bez vize hyne lid. Pokud nevíte, k čemu směřujete, proč se vůbec

namáhat očišťováním? Pokud nemám vizi, že se stanu atletem, anebo v mém případě jednoho dne zdravým, silným dědečkem, proč bych se namáhal občas si zacvičit, zaběhat nebo si hlídal, co jím? Pokud žiju jen pro dnešek, pokud vůbec nic v budoucnu nevidím, pokud nemám žádné zaslíbení v budoucnu, tak naprosto nehodlám vkládat energii do něčeho, co mi teď není nutně příjemné. Amen? Zeptejte se lidí, kteří studují nebo usilovně sportují. Brzo ráno vstávají, odchází do práce. Mají nějaký cíl, kterého chtějí dosáhnout. Pro lidskou mysl je velmi přirozené ztratit to zaměření na něco v budoucnu a začít se zaobírat a starat jenom o dnešní pokrm. Neznáte to? Nemáte také někdy tendenci začít se zaobírat dneškem a nechat zítřek zítřku? V něčem je to pochopitelné, ale nepřinese to to, co to má vyprodukovat.

Ničeho vyššího
dosáhnout
nemůžete, než
být Božím
synem.

Otázka, kterou předkládám před sebe a před vás zní: Máme ta zaslíbení? Jaký je váš výklad, že se máme stát Božím synem? Je to jenom nějaké křesťanské, stále omílané slůvko? Takový pojem, který slyšíte v tomhle shromáždění? Anebo je to něco, co si můžete přeložit do něčeho specifického ve svém životě? Doporučuji vám vrátit se do 6. kapitoly, nastudovat si ji a ptát se: „Bože, co znamená být Boží syn?“

Marek tady včera zmínil můj příběh z doby, kdy mi bylo 18. Byl to rok 1992. Byla to má první konference v Klánovicích a šel jsem se projít. A jak tak jdu, přišel ke mně nějaký člověk. Chtěl jsem ho pozdravit, ale on mě ani nepozdravil a bez okolků mi řekl: „Mám pro tebe zprávu. Budeš-li křesťan, to je v pořádku. Ne v tom slova smyslu, že ti to schvalujeme, ale budeme tě tolerovat. Pokud se staneš kazatelem, dobře. Ale pokud se přidržíš těchto lidí a tohoto slova, můj pán říká, že on sám přijde a zabije tě.“ Nevěděl jsem, co to znamená, ale ať už to znamenalo cokoli, vůbec nečekal na moji odpověď, otočil se, udělal čtyři, pět kroků a zmizel. Tak tam stojím a přemýšlím, co se to právě stalo. Tohle je moje první konference, je mi 18, vlastně ještě ani ne 18. Přemýšlel jsem, jestli se mám vrátit. Bylo to tak tři minuty k hlavní bráně. Stihnu vůbec dojít k brance, nebo než tam dojdu, tak už mě zabijí? Vy se možná smějete nebo by vám to bylo jasné, ale já jsem opravdu stál a nevěděl jsem, co mám dělat. Naštěstí šel na dohled jeden z bratrů, na kterého jsem

zamával. Nechtěl jsem úplně jít z místa, proto jsem na něj zavolaal: „Pojď sem!“ Povyprávěl jsem mu, co se stalo.

Ze začátku mi úplně nepomohl, protože řekl: „Ano, to je pravda.“ Pak ale dodal. „Akorát ti neřekl celý příběh. Za prvé, on tě zabije tak či tak. Nevěř tomu, že budeš-li jenom křesťanem nebo nějakým pastorem, tak tě nechá. On je vrah. A za druhé, on tě chce zabít, ale Bůh tě ochrání. Bůh je silnější než on. To, co musíš udělat, je přidršet se Hospodina, nebo budeš zabit.“ To mi řeklo, a Mark to včera zmínil, že je něco na tomto slově a na těchto lidech, co ďábla velmi znervózňuje a čeho se bojí. Myslí si, že to je naše touha (bohužel už méně naše praxe a chůze) chodit v plnosti. My nechodíme v plnosti, aspoň jsem si toho nevěšiml, ale my jsme se té touhy nevzdali. Amen? Pořád ještě toužíte stát se syny? A tohle ďábla děsí, protože pokud se staneme dospělými syny, tak se Kristus rozmnoží. Ďábel věří, že nás může zahubit dřív, než se dostaneme do plnosti Krista. Protože Kristus byla satanova první fatální prohra.

Máme tedy zaslíbení, a protože je máme, tak se pročišťujeme. Pokud neděláte dobrou práci v očištění, vraťte se a znovu si zopakujte, čemu věříte. Ukážu vám stejný princip v prvním listu Janovi. První Jan 3,1–3: *„Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.“*

To slovo synové Boží je tam špatně, mělo by tam být děti Boží. Stejně i v dalším verši je slovo teknon – dítě. Není to hyos – syn. Tak já to budu číst jako děti. *„Nejmilejší, nyní děti Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme.“* Jinými slovy, setkali jsme se tady jako děti různého duchovního věku. Ještě jsme se plně nechytily našeho dědictví. Jako se píše v Galatském, my tu plnost dědictví máme k dispozici, ale ještě nám nebyla dána autorita, abychom ji uchopili. To znamená, že jsme dětmi Božími, ale ještě se neukázalo, co budeme. Tohle ještě není ono. Je to špička ledovce. Všechny ty ostatní věci jsou stále ještě pod vodou. Vy už něco nad tou vodou možná vidíte, ale to hlavní je stále skryto. *„Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.“* Ještě tomu tak není, ale naše naděje je, že až On se ukáže, tak budeme jako On. Amen?

„A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ Zase vidíme stejný princip. Ten důvod pro očišťování je naše naděje, naše zaslíbení, naše vize. Až On se zjeví, ukáže, budeme jako On.

A tohle nám dává důvod, abychom odstraňovali a odřezávali věci a něco dělali. Myslím, že vy i já se musíme vrátit k základnímu studiu a porozumění, co to je synovství, Boží syn. Jinak ustrneme jako všechny ostatní

On chce pokračovat, ale nemůže, musí čekat, až spravíme svou nádobu, jinak by nám to ublížilo.

církve, které tuhle naději nemají. Církve byly špatnou doktrínou ochuzeny, okradeny o naději stát se Božími syny. V těch církvích se lidé opravdu hezky scházejí, povídají si, kážou, možná dělají nějakou charitu, jsou pospolu, ale žijí jen pro ten den, nejdou nikam dál, k ničemu nemíří. Musíme se proto modlit: „Bože, ukaž mi to, ukaž mi tu vizi, k čemu mířím.“ A to mi dá sílu vítězit. Amen? A pokračuji ve čtení: „*A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.*“

Pojďme se podívat do Matouše do 9. kapitoly. Tohle je mimochodem verš, který mi poslala Květa po tom, co se podělila o svůj sen. Od verše 16: „*Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a tak větší by díra byla. Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkaží. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obé zachováno.*“ Představte si, že Bůh drží v ruce víno. Vy jste nádoba. On je připraven do vás nalít to nové víno. Chápete, co říkám? On do nás chce nalít to nové víno, do nás jednotlivců a do nás jako do církve, ale On čeká, protože ví, že ta nádoba je stará. On ví, že kdyby tam to nové víno nalil, tak to tu starou nádobu roztrhne a čisté, nové víno se vyleje. Amen? A tak On v podstatě zadržuje svou plnost, kterou nám chce dát. Říká: „Já toho mám pro vás ještě tolik! Je toho ještě tolik, ale já to držím zpátky a nemůžu vám to ještě dát.“ Haleluja! A tak Bůh říká: „Budeš mi věřit, budeš mít naději ve mně, abych v tobě stvořil to nové? Už jsi mě poslechl, už jsi se posvětil do jisté míry a podívej se, co už jsem pro tebe udělal. Proč bys zastavil, proč bys přestal? Já nechci přestat,“ říká Pán. Amen? On chce pokračovat, ale nemůže, musí čekat, až spravíme svou nádobu, jinak by nám to ublížilo.

Je toho ještě tolik, co nám Bůh chce dát, co má ve skladu, ať už jsou to dary, pomazání, síla, vztahy. A ano, ještě je mnoho soužení. To je stejné, jako kdybych potkal chlapce, který sportuje ve vesnickém týmu,

všimnu si jeho talentu a říkám: „Můžeš se dostat na mistrovství republiky nebo na mezinárodní soutěž.“ Chci mu dát vizi a zažehnout v něm touhu. Tu touhu, která v něm způsobí, že začne cvičit a sportovat mnohem víc

Nebo při kom
není těchto
věcí, je
krátkozraký.
Nevidí
budoucnost,
nevidí, co ho
čeká, nemá
vizi.

než doposud. Já samozřejmě vím, že bude mnohem víc bolesti, mnoho vstávání brzo ráno, bolavé cviky po té cestě vzhůru, a já mu to musím říct. Musím mu to říct, aby se pak necítil podveden. Plnohodnotnou součástí těchto vrcholových sportů je, že se vám natáhnou svaly, podvrtne se vám kotník, něco se pohmoždí, natáhne. Amen? Budete poranění, možná vám poteče krev.

Valův syn Joshua dělá vrcholový sport a říkal mi, že je pořád někde nějak poraněný. Pořád, po každé hře. A vzdává to? Ne. Cvičí hodiny a hodiny každý den. Co vidí? Má vizi profesionálního hráče baseballu. Bezpochyby jsou nějaké věci, které dělat nesmí, a naopak, které dělat musí. Nemůže něco jíst nebo pít, zvláště před zápasem. Určitě má nějaká omezení a jsem si jistý, že někdy udělá nějakou hloupost. A když

udělá nějakou hloupost, tak si v tu chvíli řekne: Ó ne, já si můžu poškodit kariéru. A stejně tak, když uděláme nějakou hloupost my, můžeme si říct: Ó ne, já si můžu poškodit to, že se stanu Božím synem. Amen?

Podívejme se do 2. Petra 1,9. Tento verš znovu odkazuje na verše před tím, ale chci se zaměřit na verš 9. „*Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, a toho, což vzdáleno jest, nevida, ...*“ Co znamená, že je slepý a nevidí, co je vzdáleno? Je krátkozraký. Přeložme si tento verš do moderního jazyka. „Nebo při kom není těchto věcí, je krátkozraký.“ Nevidí budoucnost, nevidí, co ho čeká, nemá vizi. Nevidí ji. Jinými slovy, Bůh by přišel a udělal posudek nás jako jednotlivců i shromáždění církve a Jeho diagnóza by byla: Jste krátkozrací. To, jak se chováte, ukazuje, že vidíte jenom váš zítřek. Vůbec se nedíváte daleko do budoucnosti. Nemluvíte o tom, nedáváte si to před oči.

Bratře Vale, předpokládám správně, že tvůj syn má někde vylepené plakáty hráčů baseballu?

Val: „Ano, hodně jich má.“

Dáte si plakát před oči a říkáte si: „Chci se stát jedním z nich.“ Sport nebo kariéra je jenom jedna dimenze vašeho života, protože toto všechno je úplně zranitelné. Zvrtnete si kotník nebo zlomíte nohu a váš sen se rozplyne. Takže pokud vložíte veškerou svou naději do něčeho tak zranitelného, a to je váš život, je to velmi nebezpečné. Ale tady máme naději a dáváme si před oči něco, co je věčné. Amen? Nebuďte krátkozrací. Nedívejte se na dnešek, na komfort a požitky dneška, když byste mohli v budoucnu získat něco tak velkého tím, že dneska uděláte malou oběť.

Dokončím ten verš: „... *zapomenuv na očištění svých starých hříchů.*“ Takže jste zapomněli na svoji minulost a nevidíte budoucnost. Takže jste vlastně krátkozrací do budoucnosti a krátkozrací do minulosti. Bůh musel připomenout Izraeli: „No tak! Prošli jste Rudým mořem...“ Oni zapomněli na to, co pro ně Bůh udělal. Izraeli, ty máš tolik svědectví! Proč si je nepřipomínáš? Zapomněl jsi na hříchy, ze kterých tě Bůh už vysvobodil. Vidíte, co dělá krátkozrakost? Jako kdybyste uhnuli z cesty a šli pryč. Už se vám někdy stalo, že jste sešli z cesty? Chvíli jste šli, třeba na výletě, najednou se vzpamatovali a řekli si: „Co tady dělám?“ Máte mapy v mobilu. chvíli jdete a najednou koukáte: „Kam jsem to zabloudil?“ A tak se vrátíte na místo, kde jste špatně uhnuli, protože máte cíl, nějaké místo, kam se potřebujete dostat. Amen? A tak když jste dobře vyšli, ujistěte se, abyste nezapomněli na to, co už jste ušli, protože máte cestu, máte nějakou destinaci, nějaký cíl.

Pokud mi odpustíte, tak v Přísloví 26,11 se píše: „*Jakož pes navracuje se k vývratku svému, tak blázen opětuje bláznovství své.*“ Nevím, jestli jste někdy viděli psa, který sežral něco, co mu neudělalo dobře a vyzvracel to. A vy byste si řekli: „Super, to je dobře!“ Psovi je teď dobře, břicho už ho nebolí. A teď mi odpusťte to nechutné, ale to má být nechutné. Pes uprostřed těch zvratků uvidí svůj kousek kuřete. A tak začne to kuře, které vyzvracel, znovu jíst. Pravděpodobně ho znovu vyzvrací. Když toho psa vidíte, měli byste tendenci ho zastavit a říct mu: „Ty blážítku, před chvílí jsi to vyzvracel.“ Ale stejným způsobem se někdy chováme i my, když jsme blázni. Mimochodem, kážu i sám sobě. Někdy si říkám, když vidím obrazně své vlastní zvrátky a znovu je jím, že nad tímhle jsem už přece zvítězil. Už se vám někdy stalo, že jste nad něčím zvítězili a najednou jste znovu uprostřed toho a říkáte si: „Co tady dělám? Já jsem blázen. Tohle už jsem jednou vyzvracel.“ Ano, ono to

opravdu bylo jako zvracení. Věřte mi, mluvím z vlastní zkušenosti. Proto chci využít této konference a říct Bohu: „Bože, chci se posunout. Znovu si chci připomenout a obnovit svou vizi. Chci si obnovit svou naději, abych se agresivněji očišťoval a pročišťoval. Takže první část motivace, která nás posouvá, je připomenout si zaslíbení, tu vizi, a obnovit si to, kam jdeme.

Druhá část je láska. Mám tu další sen. Ten sen měla nedávno Kristýna, moje žena. Sen ukazuje na příčinu problému. Začínal tak, že chodila po doktorech, protože se jí nedostávalo dechu, nemohla se nadechnout. A ve snu se ptala: „Co to znamená, že mi dochází dech?“ Dali jí nějaký pytel, uvnitř byl asi nějaký čip, který měl měřit kyslík. Řekli jí: „Foukněte do toho a naplňte to vzduchem. Pokud bude čip svítit modře, tak máte dechu dost.“ Ona do toho nadýchala, ale čip se nezapnul. Řekli jí: „Vidíte, nemáte dost dechu. Běžte na vyšetření a spravte to.“ Tak šla k nějakému lékaři. Přišla do čekárny, kde byla spousta lidí. A než mohla jít k lékaři, tak ti lidé nahlas komentovali její problém, kroutili hlavou, byli velmi nepříjemní, drzí, arogantní a nepomáhali ničemu. Konečně se jí podařilo kolem nich projít a vejít k lékaři do ordinace. Doktor ji vyšetřil a řekl: „Váš problém není nedostatek dechu, vy nemáte srdce.“

Tento malý sen mluví o kondici, ve které se nacházíme jako církvev. Na první pohled to vypadá, že nám dochází dech. Určitě víte, že hebrejské slovo ruah znamená jednak dech, ale také vítr nebo duch. A tady se jasně mluví o tom, že nemáme Ducha. Ne, že bychom nebyli znovuzrození. Ale vy víte, jaké to je, když jste při síle, plní Ducha. Anebo když máte málo Ducha. Dochází vám dech. Škrábete se na kopec a najednou nedodechujete. A tak ten první problém, který vidíme, je, že nejsme plní Ducha. A jak to pozorujeme? Děláme věci, které jsou dobré, ať už chvály, kázání nebo nějaké společenství. Přesto víme, jaké to je, když je to plné Ducha. Vidíte, že přichází proroctví, plyne pomazání, věci se lámou a mění.

A tak ten závěr by byl: Nemáme dost Božího ducha. Pravda. Někdo by řekl: Nejsme dost duchovní. A my si můžeme říkat: No nejsme duchovní, nemáme dost Božího ducha. Můžeme se o tom takhle bavit, ale ten sen říká, že to ničemu nepomáhá. Všichni, co tam stáli ve frontě, to komentovali, ale k ničemu to není. Ale potom jdeme k tomu opravdovému lékaři, jako kdybychom šli za Bohem, a říkáme: „Bože, bylo mi řečeno, že nejsem dost duchovní.“ A Bůh tohle nechce spravit, protože

říká: „Ano, ale to není příčina. Tvůj problém je ve tvém srdci. Musíš spravit své srdce. A pak budeš moct dýchat.“

Víme, jak srdce, dýchání, kyslík, jak je to všechno propojené. Pokud chcete běžet nebo jít rychlou chůzí a nemůžete chytit dech, jdete k expertům, kteří běhají, a ptáte se jich: „Ty dobře běháš, mně nejde popadnout dech, co mám dělat se svými plícemi?“ Oni vám vždycky řeknou: „Neřeš plíce, ty s tím nemají nic společného. Problém je srdce.“ Musíte procvičit, vycvičit srdce. Srdce potom dovolí, že vám nebude docházet dech. Takže ano, náš nedostatek duchovnosti je problém, ale nemůžeme to spravit tím, že se staneme víc duchovními. Vysvětlím.

Dobře, takže neprorokujeme dost, nemluvíme dost v jazycích a nevykládáme jazyky. Pojd'me to změnit a dělat to víc. Myslíte si, že to bude fungovat? Jak to uděláme? Třeba ty budeš víc prorokovat a ty vykládej jazyky. Jak to uděláme? A některé církve to tak opravdu dělají. Učí lidi prorokovat, zaměřují se na to, protože to duchovní je víc vidět. Ale ten sen jasně říká, abychom to opravili na úrovni srdce. A to je něco, co udělat můžeme. Amen? Můžeme jít za Bohem a říct: „Bože, sprav mé srdce.“ Můžete otevřít své srdce. Můžete jít do Bible a najdete tolik veršů a pasáží, tolik žalmů, které mluví o opravě srdce. Nenajdete moc veršů o opravě plic. Amen?

Máte pocit, že je ve vašem životě nedostatek duchovnosti? Když běžíte váš duchovní běh, dochází vám dech? Víte, učedníkům docházel dech neustále, respektive skoro pořád. Za někoho se modlili, nic se nestalo. Pak přišel Ježíš, napomenul, a stalo se to jako by nic. Ježíši nedocházel dech. Protože v tu chvíli měl všechnu duchovnost, co potřeboval. Ale On se staral o to, aby Jeho srdce bylo na správném místě. Nepíše se, že Bůh hledá ty, jejichž srdce jsou plně Jeho? Proč? V tom verši se píše, že je hledá proto, aby se pro ně udělal silnější. Jinými slovy hledá ty, jejichž srdce je správné, připravené, aby jim mohl dát to pomazání, tu duchovnost. Pamatujete, jak jsme mluvili, že stojí s nádobou a chce lít víno? Ale nemůže, protože naše srdce není připravené, nádoba je stará. Haleluja! A tak nás vrací k tomu, abychom si zkontrolovali srdce, abychom řekli: „Bože, pročisti mé srdce.“

Pojďme se podívat do Zjevení 19. Povzbudilo mě, když Joseph otevřel shromáždění, protože zmínil spoustu věcí o dívání se dopředu. Zjevení 19,7: „*Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se.*“ Verše kolem si můžete přečíst za domácí úkol. Takže nevěsta Kristova, to jsem já a vy zde. Existuje jistý proces přípravy. Omytí, pročištění, všechny věci, kterým já osobně moc nerozumím, jako je připravení vlasů nebo oblékání šatů.

Ježíš se staral
o to, aby Jeho
srdce bylo na
správném
místě.

Viděli jste někdy, jak se obléká nevěsta? Byli jste někdy u toho? Kolem je spousta žen a oblékají, pomáhají. Už jste někdy slyšeli o nevěstě, kterou by ostatní museli donutit, aby se zkrášlila? Nevěsta by tam jen stála a říkala: „Jé, proč se musím učesat, proč se musím vysprchovat, proč bych si měla upravit nehty?“ My muži uděláme něco málo, oblečeme se a víceméně hotovo. Ženy mají na ten den plán. Jsou věci, které na sebe navazují. Vůbec jsem nevěděl, jak je to komplikované. Nejprve se oblečete do šatů, pak si jdete udělat vlasy. Vlastně obráceně. Nejprve se dělají vlasy, pak se obléká. ☺ Nejprve vyberete nějaké šaty, k tomu musíte sladit účes a pak musíte naplánovat to ostatní. Prostě jsou tam věci, které na sebe navazují, musíte to mít přesně naplánováno. Když máte nějaký účes, tak šaty nemůžete rvát přes účes, rozbijete ho. Zapomněl jsem, kdy děláte nehty. Další věc, kterou jsem zjistil, je, že si ten účes nacvičujete. Jdete ke kadeřnici třeba tři týdny předem, vyzkoušíte účes a rozhodnete se, ano, ten chci a pak se s ní domluvíte: „Umíte si přesně tenhle účes zapamatovat a úplně ho zopakovat za tři týdny?“ Tu nevěstu do něčeho takového nikdo nemusí nutit, aby prošla procesem očištění a přípravy, aby se zkrášlila. Tohle by mělo být stejné s nevěstou Kristovou. My bychom měli trávit hodiny před duchovním zrcadlem. Jak se mi daří, jak funguju? Jak vypadám, Bože? Jsem čistý? Jak se ti líbí moje vlasy, třeba to duchovní přikrytí, které mám? Jak se ti líbí? Co moje ruce? Jsou čisté, jak jsou na tom? A líbí se ti tyto bílé šaty? Co bys na ně řekl? Nejsou moc odhalující? Rozumíte, co říkám? My jsme nevěsta. Měli bychom očekávat, že brzy bude svatba. Bude za týden, nebo nevím, brzy. A já předpokládám, že je to láska, která vám pomůže projít tím očištěním. Amen?

Snažím se říct: Máte vizi? Máte vizi, která vám pomáhá se očišťovat? A za druhé, máte lásku? Máte vztah s Bohem? V Matouši 24,12 je psáno: „*A že rozmnožena bude nepravost, ustydněť láska mnohých.*“ Co to znamená? Jak můžete měřit teplotu lásky? Láska je studená, studenější, teplá, teplejší, horká? Evidentně ano. Takže ta otázka není jenom: Máte lásku? Ale: Jaká je teplota vaší lásky? Amen? A to se vztahuje i k nevěstě i k ženichovi, ale vztahuje se to na všechny vztahy, na všechny druhy, typy lásky.

Je to láska,
která vám
pomůže
projít tím
očištěním.

Může to být vztah mezi mnou a Pánem, mezi mnou a mými dětmi, mezi mnou a mou ženou. Teď na rovinu všechny vdané páry, manželé. Myslím ty, kteří jsou už delší dobu spolu. Copak neznáte ta období, kdy teplota lásky je velmi vysoká, a pak zase období, kdy je poněkud nízká? Pokud si nedáme pozor, ten životní cyklus lásky a vztahu je, že na začátku je to velmi horké, máte se rádi, chcete spolu trávit spoustu času, chodíte na procházky, a po pár letech vlastně vedle sebe už jen žijete.

Máte společné věci, auto, kočku, děti, a pokud jste dostatečně střízliví, tak kvůli dětem, ne nutně kvůli kočce nebo autu, zůstanete spolu. A když se vás někdo zeptá: „Máte se rádi?“, tak odpovíte: „Ano, jsme spolu, takže ano.“ Už jste někdy viděli nějaké manžele, kteří jsou ve vztahu, ale vlastně byste to nutně nenazvali vřelou láskou? Ve slavném filmu Šumař na střeše je situace, kdy se manžel Tevje zeptá své ženy: „Miluješ mě?“ Ona se úplně zastaví nad tou nepochopitelnou myšlenkou a otočí se: „Cože? Jestli tě co?“ Oni spolu žijí, mají už dospělé dcery, mají krávy, nějaký rodinný podnik, snaží se přežít. A najednou otázka: „Miluješ mě?“ A odpověď: „Jestli tě co?“ Jinými slovy otázka je: Co má láska společného s námi? Spolu sdílíme dcery, sdílíme spolu krávy, sdílíme spolu náš náročný život, ale láska?

Takže láska může být úplně na povrchu. A bohužel to stejné se může stát mezi námi a Bohem. Po letech sdílíte s Pánem shromáždění, sdílíte s Bohem nějaké věci, děláte nějaké rituály, pomodlíte se před jídlem, jdete na většinu shromáždění, přečtete si Bibli, ale kdyby vás Bůh v nějakou chvíli zastavil a zeptal se: „Miluješ mě?“ Když vás Bůh zastaví a zeptá se: „Miluješ mě?“, tak tím vlastně říká: „Ty mě nemiluješ tou vysokou teplotou, kterou bych chtěl, abys mě miloval.“

Když čtete Jana 21, Ježíš zemřel a byl vzkříšen z mrtvých. Po 3,5 letech společné chůze, kdo byl Ježíši nejbližší? Šimon Petr tam jednoznačně bude. Po tom všem se Petr vrátil k rybaření. Nezapřel Ježíše ve smyslu, že už by nebyl křesťan. Dělal všechny ty správné věci. Určitě věřím tomu, že se pak po večerech potkávali, možná se modlili, ale když za ním Ježíš přišel, zeptal se ho stejnou otázku, jako se Tevje zeptal své ženy Golde. Petrova odpověď byla překvapivě velmi podobná odpovědi oné manželky. Trošku mu to vadilo. Ježíš se ho zeptal: „Petře, synu Jonáše, miluješ mě více než tito?“ Ta otázka nebyla černobílá, jednoduchá: „Petře, miluješ mě?“ „Samozřejmě, že ano.“ Takže můžete mít rádi víc nebo mít rádi míň. On se ho ptá: „Miluješ mě více než tito?“ Jinými slovy, jaká je teplota tvé lásky? Ustydla, je studená? On se ho ptá tou láskou agapé: „Agapé mě, Petře?“ Petr s touhle myšlenkou bojuje a říká: „Vždyť víš, že tě mám rád.“ Fileo tě. Líbíš se mi, líbí se mi to. Je příjemné s tebou být. Jsi cool. Uzdravuješ, ty zázraky, to slovo, to se mi líbí. Mám Tě rád, líbí se mi to, Pane. Ten intelektuální potenciál. I někteří farizeové pozvali Ježíše, aby debatovali. Líbila se jim ta intelektuální výzva. Ale Ježíš odpověděl: „Pas a krm mé beránky.“ Zapomeň na ty ryby. Já jsem ti říkal, že z tebe učiním rybáře lidí. Co tady děláš, Petře? Tohle všechno je skryté v tom krátkém, jednoduchém dialogu. A pak se ho zeptal znovu: „Petře, miluješ mě? Agapé mě?“ „Pane, Ty víš všechno. Proč se mě ptáš? Víš, že se mi to líbí, že Tě mám rád.“ „Krm mé beránky,“ zněla odpověď. Nakonec Ježíš sestoupil k jeho úrovni a řekl: „Máš mě aspoň rád?“ „Ano, mám Tě rád.“ „Tak pas mé beránky.“

Miluji Tě
a pomoz mé
nelásce.

Ono se to pak stalo. Když se podíváte na další kapitoly, na celé Skutky a na život Petra, jeho láska vzrostla, teplota lásky vystoupala. Petr, když neměl dost lásky, byl dobrý křesťanský rybář. Takový křesťanský rybář. A toto se děje i nám. Ne, abych to odsoudil, ale možná usvědčil. Jako se Bůh ptá: „Věříš?“ A ta odpověď může být: „Věřím, pomoz mé nevěře.“ Tak stejně, když to budu parafrázovat: „Miluješ mě?“ Odpovědí Bohu může být: „Miluji Tě a pomoz mé nelásce.“ Bůh říká: „Pokud mě milujete, čiňte má přikázání.“ Je poměrně úzké propojení mezi opravdovou láskou a děláním toho, co On po nás chce.

Na začátku slova jsem zmínil, že mluvím i sám k sobě. Protože v tom nacházím klíče. Nacházím klíče k odemčení procesu očištění a pročištění. Pro mě jsou klíče dva (a nejenom pro tuto konferenci). Nejprve se ptám: Mám naději, že se stanu Božím synem? Mám to před sebou, rozumím tomu? Pokud ne, tak vím, kam mám jít.

Druhá věc: Miluju Tě, Pane, více než tito? Krmím, pasu Tvé beránky? Anebo jsem jenom dobrý křesťanský rybář? Odpověď pro vás nemám. Možná se můžete jít projít, nebo se zavřít do pokojíku a jít před Boha. Mimochodem, nemusíte k Bohu přijít už čistí. Rozumíte mi? To je dobrá věc. Ježíš se vás nebojí, když jste nečistí. Farizeové ano. Když fari-zeus potká malomocného, tak použije zákon a kámen, aby vás zahnal. Ano? Ježíš neřekl lidem, co tam přišli s malomocenstvím: „Nejprve se uzdravte, očistěte, a pak přijďte.“ On šel k nim. Objal je. A očistil je. A pak řekl: „Zůstaňte čistí.“ Když přišel k Ježíši hříšník, nepoužil zákon, aby ho odsoudil, protože ten hříšník to moc dobře věděl. Všichni okolo čekali, že Ježíš použije zákon, ale On přišel a uzdravil, odpustil a řekl: „Nehřeš více, aby se ti nestalo něco horšího.“

Až půjdete do svého pokoje nebo se projít, můžete přijít, tak jak jste, a říct: „Ježíši, Ty vidíš ten současný stav, úroveň mé lásky. Ty vidíš, že Tě miluji, ale možná Tě nemiluji dost. Ty vidíš, kde jsem krátkozraký, ale tady jsem. Chci, abys mi pomohl, abych vyrostl do plnosti.“ On to chce také. Protože Jeho touha je nás uzdravit, očistit a pročistit. A chce to mnohem víc, než si to přejeme my sami.

Bůh vám požehnej.